

NUMĂRUL 1016

ALBINA

ANUL 70
SERIA II
15 Iunie 1967
8 PAGINI
25 BANI

Revistă săptăminală a Așezămintelor culturale

Însemnări de la trei faze raionale

În cadrul fazelor intercomunale și raionale, care s-au desfășurat pînă în prezent în raionul nostru, au evoluat peste 4600 artiști amatori, reprezentînd 28 formații corale, 35 grupuri vocale, 42 brigăzi artistice, 4 ansambluri folclorice, 33 formații coregrafice, peste 160 de soliști vocali, instrumentiști și dansatori.

Declanșarea acestei mari competiții artistice a fost precedată, în raionul nostru, de un concurs intitulat: **Creații, creatori, culegători**, cu scopul de a culege și valorifica folclorul literar-muzical și arta populară. Cu acest prilej, au fost descoperite nestemate încă necunoscute ale creației populare sau sensuri și semnificații noi ale unora din cele cunoscute. Printre acestea se numără doine cu specific local, variante ale baladei haiducului Radu Anghel din Greci, cîntece populare, strigături etc., care au fost folosite de formațiile și soliștii participanți la Concursul al VIII-lea.

Cele trei faze raionale ale concursului, desfășurate la Vlădești, Rucăr și Lerești, s-au bucurat de un deosebit succes de public, satisfăcînd prin conținutul lor, în cea mai mare parte, exigența spectatorilor.

La toate cele trei faze au impresionat, prin grandioare, formațiile corale, care au înregistrat sporuri în efectiv și interpretare artistică față de fazele intercomunale. Excepție face corul din Rucăr, care a decepționat publicul local prin slaba participare numerică (48 din 120 coriști), cei absenți alegînd între prezența pe scenă, unde erau așteptați cu emoție de peste 800 spectatori, și meciul de fotbal, pe ultimul.

O adevărată revelație a produs tînăra și viguroasa formație corală de la Bughea de Jos, condusă de prof. Alfons Popescu și corul de femei al căminului cultural din Lerești.

Suita de la Bughea de Jos, prelucrare din folclorul local de Alfons Popescu, ca și **Cançoneta napolitană** de Ceaikovski, interpretate de corul căminului cultural Bughea de Jos cu o deosebită virtuozitate, au entuziasmat publicul.

La centrul Rucăr, o replică usturătoare (dacă va fi înțeleasă!), a dat-o formației corale din localitate, cu posibilități mari, dar roasă de aroganță, formația corală feminină a căminului cultural Stoenești, care într-un buchet de peste 80 Ilene Cosinzene, cu o costumație impresionantă, e adevărat, cu posibilități dirijorale modeste, a realizat o prezentare demnă de apreciat.

Grupurile vocale, destule la număr, fără să prejudicieze existența corurilor, așa cum se credea la începutul concursului, au prezentat minunate sinteze folclorice locale. Cîntece ca: **Firicel de inișor**, **Briulețul**, **Ciobănaș cu 300 de oi**, **Suita de la Muscel**, **Cînd privesc peste Carpați**, **Fluier**, **fluieraș**, **Doină** etc., în interpretarea grupurilor vocale ale căminelor culturale din Berevoești, Boteni, Valea Mare, Aninoasa și altele, au fost mult apreciate de spectatori. Semnificativ este faptul că peste 60 la sută din bucățile interpretate de cele 14 grupuri vocale prezente la cele trei faze raionale sînt culese din folclorul local.

Cei mai receptivi la valorificarea folclorului au fost de această dată soliștii vocali și instrumentiști, care au mers pe melodii mai puțin cîntate și multe dintre ele noi. La cele trei centre, alături de nume cunoscute ca: **Vochița Stoian**, „Privighetoarea Dimbovicioarei”, cum e supranumită cîntăreața, **Cornelia Rebedeu** din Rucăr, **Simion Ion** de la Albești ș.a., au fost descoperite noi talente autentice, valoroase prin posibilitatea de interpretare și repertoriu, cum sînt: **Maria Ciocănea**, de la căminul cultural Bălilești, **Mihai Eugenia** și **Gabriela Predoiu** de la Lerești, **rap-sodul popular Ion Grancea** de la Berevoești, care a interpretat cu un instrument construit de el („fluier

Prof. MOISE DRAGOMIR
vicepreședinte al Sfatului popular
raional — Muscel

(Continuare în pag. a 2-a)

Cămașa cu rîuri

Cămașă albă cu armici lucrată,
Pe care Crișuri, Olt și Mureș tac,
Îți simt răcoarea rîurilor toată
De fiecare dată cînd te-mbrac.

Hătînd prin tine vînturile serii,
Un rai de flori, de sus și pînă jos,
Seninul tău de sol al primăverii
E numai tinerețe și frumos.

Din umerii ca stîncile-năltate
Lăși lung să-ți curgă fiecare riu

Și te aduci, vîrsîndu-le pe toate,
În Dunărea, la poale, ca un briu.

De unde vii atît de-mpodobită?
Din ce adînc străbați pînă la noi
De n-a putut nici vremea netrăită
Să ni te la cu vremele-napoi?

Icoană scumpă ca lumina lunii
Păstrată-n suflet lîngă vechi comori,
Sub raza ta eu luminesc străbunii
Și-au chiuat la timp de sărbători!

VIRGIL CARIANOPOL

La țesătoare — fete din comuna Poenari, raionul Muscel.

Foto: Petre LAZĂRESCU

«CLUBUL»

la așezămintele culturale

Un director de cămin, dintr-o comună din Bărăgan, se întreba de ce tinerii vin mai rar aici, la manifestări, preferând numai zilele cu hore sau reuniuni de dans. Cei de față au intervenit, explicându-i nu numai faptul că tineretul este dornic de distracție dar că are nevoie și de condiții prielnice pentru a face aceasta.

Cineva a folosit noțiunea de club și, în jurul acestei idei, s-a pornit o discuție interesantă. Directorul de cămin a aflat atunci că, încă de multă vreme, îndeosebi la căminele din Ardeal, în săli mici, amenajate cu grijă și gust, țărani găsesc niște mese unde pot juca șah sau țintar. Și a mai aflat că aceste săli își închid ușile numai seara, tirziu.

Discuția aceasta ne revine în minte, ori de câte ori întâlnim în satele noastre interesul pentru a dezvolta activitatea de club care, de-a lungul anilor, și-a dovedit cu prisosință necesitatea. Interesul este, fără îndoială, vizibil, mai ales în ultima vreme, dar traducerea lui în viață are încă numeroase lipsuri, se realizează cu o încetineală de melc.

Unii directori de cămine înțeleg mai greu ce înseamnă această activitate pentru viața culturală a satului, iar alții, din comoditate sau dezinteres, improvizază clubul din te miri ce, apreciind că prin asta au rezolvat... distracția cetățenilor.

— Organizarea unui club presupune multă preocupare și inițiativă — îmi spunea, într-o discuție, tov. I. Breabăn, directorul căminului cultural din Vicov de Sus — Suceava. Clubul are darul de a-i distra, dar și de a-i atrage pe oameni și la alte manifestări, mai mari, ale căminului, la unele expuneri, spectacole...

— Cum? — l-am întrebat.

— Foarte simplu. Aflându-se la cămin pentru a juca o partidă de șah, omul află că la ora cutare, în sala mare de spectacol, se vorbește despre... și, dacă îl interesează, intră. Și poate mai cheamă și pe alții. Nu mai spun că la club organizăm și unele mici manifestări, audiții muzicale ș.a.

Brigada artistică de agitație a căminului cultural din comuna Călugăreni, raionul Giurgiu, după o repetiție.

— E o idee!
— Din păcate spațiul mic nu ne permite o activitate de club de amploare. N-avem decât această încăpere...

Ne facem datoria să arătăm însă, că directorul din Vicov, bun gospodar, s-a preocupat să dea un aspect plăcut interiorului căminului, să-și cheltuiască cu pricepere fondurile extrabugetare, cumpărând televizor, aparate de radio, jocuri de șah, remi etc., pe care le pune la dispoziția cetățenilor. Dar în câte alte locuri sălile căminelor culturale sau ale caselor de cultură nu stau goale, oamenii căutându-și distracția, în timpul lor liber, în plimbări de sus în jos pe șoseaua principală sau stînd „la o vorbă” în fața restaurantului cooperativei? Dacă ar găsi la căminul cultural un loc comod unde să poată răsfoi o revistă interesantă, să asculte muzică, să joace șah, remi, șubah, tenis de masă, biliard mic, fotbal de masă etc. (care se pot procura la prețuri accesibile din comert), tinerii de la sate, și nu numai ei, ar fi mai mult prezenți în viața căminului cultural, la manifestările sale.

— E o idee!
— Din păcate spațiul mic nu ne permite o activitate de club de amploare. N-avem decât această încăpere...

Nu toți înțeleg acest lucru. Văzind că într-o sală amenajată drept club tinerii fumau, organele locale din Găiești, în loc să desfășoare o muncă educativă, n-au găsit altceva mai bun de făcut decât să desființeze clubul; sălile casei de cultură din această localitate stau astfel zile întregi fără activitate. În alte locuri — Botuș, Cîmpulung Moldovenesc, Botoșani, — încăperilor afectate culturii li se dau alte destinații, deseori de natură strict administrativă. În sediile acestor instituții își găsesc spațiu, săli de clasă, comitete de cultură și artă, biblioteci sindicale etc. La Păuliș, Lipova, Șag-Timișoara și în alte părți, căminele culturale și casele de cultură au un aspect neatrăgător, cu interioare urite, murdare, cu un mobilier uzat, care nu te îndeamnă să le treci

pragul. Clubul presupune o atenție deosebită și, din acest punct de vedere, curățenia și atmosfera plăcută avînd darul, cum bine este știut, să atragă oamenii ca un magnet. Cînd am intrat într-un „club al copiilor” (da, în comuna Urlata-Cîmpina a existat cîndva și o asemenea fericită inițiativă care n-ar strica să fie continuată și dezvoltată!) totul strălucea de curățenie, tapetul pereților era cu gust ales, în culori frumoase, calde, la fel mobilierul și jucăriile. Cluburi asemănătoare pentru adulți s-au deschis la Turnu-Severin, la Cernavodă, sint palide începuturi în satele Gherăești, Doljești și Văleni-Roman etc.

Activitatea de club, organizată inteligent, într-o ambianță plăcută, modernă, își cere dreptul de existență la toate așezămintele culturale de la orașe și sate.

ȘERBAN RĂDULESCU

ÎNSEMNĂRI DE LA TREI FAZE RAIONALE

(Urmare din pag. 1)

cu pilnie”) bucațile **Doina codrului** și **Adu-mi mamă turma-n gară** cu o deosebită iscusință.

Interpretarea soliștilor vocali a fost scăzută însă la centrele Lerești și Rucăr din lipsa acompaniamentului corespunzător.

Brigada artistică a căminului cultural Berevoești s-a prezentat cu programul **Bună dimineața, viață!**, interpretînd convingător un text care sintetizează împlinirile înnoitoare din viața comunei. De asemenea, textul, interpretarea firească, fondul convingător al exemplurilor, aspectele semnificative din viața comunei Boteni, cu toate frământările ei tumultuoase, unele rediate într-o formă duioasă, au satisfăcut publicul spectator. Textul a fost realizat de către colectivul de creație al căminului cultural Boteni, în frunte cu instructorul artistic Ion Ghinescu.

Un text interesant ca problematică, dar slab realizat scenic, au interpretat artiștii amatori de la căminul cultural Aninoasa pe tema: „Livezi însoțite”.

Brigăzile artistice ale căminelor culturale Dimbovicioara, Hirtiești și Albești au mers pe texte și melodii „bătătorite”.

Formațiile coregrafice, care de care mai pline de noutate și virtuozitate în interpretare, mai puțin în repertoriu, au realizat un dans curat, într-un ritm alert, cu excepția celor de la căminele culturale Stoeni și Vulturești, care au suferit din cauza nesincronizării cu muzica și interpretînd unele dansuri ca la hora satului. Au excelat formațiile de dansuri din comunele Berevoești, Boteni, Bughea de Sus și Hirtiești. La aceste formații și-au găsit o neîntrecută interpretare dansurile de mare virtuozitate ca: **Briul pe șase**, **Briul bătrînesc** ca la **Muscel**, **Romanul**, **Minioasa**, **Maricica**, **Banul Mărăcine** și altele. Un lucru pozitiv este și faptul că de această dată s-a înlăturat tendința de „izmeneală” asupra căreia atrăgea atenția acad. Tudor Arghezi, păstrîndu-se specificul tradițional al dansului, cu toate valențele lui culese din matca adevăratei arte populare.

De un deosebit succes s-au bucurat și ansamblurile folclorice care, folosind talente autentice, frumuseți și valori, au adăugat mai multă substanță artistică unor nepieritoare tradiții populare. La acest punct se înscrie în mod deosebit realizarea meritorie a unei **Nunți dragoslvene**, regizată de profesorul Ion Catrinu (centrul Rucăr), care sintetizînd episoadele cele mai semnificative ale unei nunți, a realizat un spectacol interesant, ca și spectacolul realizat de ansamblul folcloric al căminului cultural Boteni.

Cele trei faze de concurs au demonstrat creșterea în cuprindere și vigoare a mișcării artistice de amatori, potențialul inepuizabil și veșnic proaspăt al folclorului muscelean, ca și faptul că pasiunea și dăruirea deschid orizonturi noi artei.

Carnet cultural

Intre veștile primite în ultima vreme de la corespondenții noștri, cartea și rolul ei în viața sătenilor ocupă un loc din ce în ce mai însemnat. Am citit și recitit cu multă plăcere scrisoarea corespondentului nostru Tache Vasilache care ne înștiințează că în primele patru luni ale anului cooperativele de consum din comunele Cîndești și Rediu de pe meleagurile Pietrei Neamțului au vîndut sătenilor cărți în valoare de 12 000 de lei.

Cu îndreptățită mîndrie ne scrie corespondentul despre săteni ca Toma Despinescu, Ioan Beiu și alții care și-au înjghebat mici biblioteci personale, de cite 50—60 volume, despre difuzori voluntari ca Năstasă Toader, Ion Răcaru, Virginica Năstasă din Cîndești, precum și despre președintele cooperativei de consum, Ion Lupu, care se ocupă cu multă trageră de inimă de achiziționarea și vînzarea cărților.

Iosif Grito, corespondentul nostru din raionul Mediaș, ne înfățișează în scrisoarea sa activitatea plină de pasiune a bibliotecarei Rodica Badiu din comuna Moșna, care, pe lângă faptul că a atras numeroși săteni din localitate la lectură ca cititori permanenți, se deplasează cu regularitate două zile pe săptămînă și la satele aparținătoare, la Nemeș și Alma Vii, ajutînd bibliotecarii voluntari de acolo în mai buna deservire a cititorilor și în organizarea de manifestări de masă cu cartea, medalioane, seri literare și alte acțiuni care sînt apreciate de sătenii din aceste așezări...

Un portret scris cu emoție ne-a trimis corespondentul Valer Romulus despre bibliotecara Maria Stanciu din Valea

Drăganului de lângă Ciucea, care se ocupă cu multă trageră de inimă de tineri, atrăgîndu-i la lectură, organizînd cu ei consfătuiri și alte acțiuni pe marginea cărților. Relatîndu-ne o recentă acțiune pe marginea unei cărți despre Horia, corespondentul ne informează că această carte a trecut apoi „din casă în casă, din mină în mină” fiind citită de aproape tot satul...

Din veștile primite din Vilcele, raionul Drăgănești-Olt, aflăm despre preocuparea căminului cultural și a intelectualilor satului de a crește tinerii dansatori care, mai tirziu, să poată înlocui călușarii ce activează de mai bine de un deceniu în această formație renumită. Vîrsta medie a formației — ne scrie corespondentul N. Fulga — este de 34 de ani. Acest lucru a pus

pe gînduri pe câțiva inimoși activiști culturali ca Ghișă Marin, vătaful călușului, Stan Ciucă, directorul școlii, Ene Nicolae, directorul căminului cultural, Anton Nichita, secretarul sflatului popular și pe profesorul Dumitru Glițeanu, care au hotărît formarea unui nou schimb de călușari. În acest scop au fost recrutați cei mai talentați copii din clasele V—VIII care învață acest frumos joc strămoșesc de la dansatorii mai în vîrstă și în mod deosebit de la vătaful călușului Ghișă Marin. Echipa de copii a și urcat de citeva ori pe scenă fiind aplaudată de publicul spectator...

De curînd, s-a deschis la Casa raională de cultură din Beiuș expoziția biennială de artă populară. În cele două săli ale expoziției — ne informează Aurel Rogojan — sînt expuse cusături, costume populare, sumane, lucrări în lemn și alte obiecte de artă populară specifice satelor din raionul Beiuș. Foarte apreciate sînt costumele creatoarei populare Mariana Popa din Cîmpanii de Sus, feligile lucrate de Mariana Panda din Pietroasa, țesăturile Catifei Gîrba din Șuncuș, Floricăi Deblea din Roșia și Anei Cristea din Chișcău. Foarte frumoase sînt și cojoacele din Lunca și Pietroasa, desigur mocănești lucrați de Varvara Tudoran din Roșia.

Cele peste o sută de expozate sînt nestemate ale artei și creației populare din această parte a țării.

R. I.

BUZĂU - SUD

ZONĂ
INDUSTRIALĂ

Buzăul, oraș vechi, legătură între Muntenia și Moldova, era cunoscut odinioară mai mult prin iarmarocul său de „Drăgaică”. Acum, ca și alte orașe ale țării, Buzăul se transformă într-un ritm viu, devenind de la un an la altul un centru industrial cu largi perspective. Ceea ce se petrece acum la Buzău nu este un început ci continuarea unei acțiuni de amploare ce se înscrie în opera de transformare a raioanelor țării. Mai întâi a fost creată o fabrică prelucrătoare de mase plastice. Apoi s-au dezvoltat fostele ateliere de zonă C.F.R. care au fost transformate într-o veritabilă uzină mecanică. S-au extins și modernizat întreprinderile de industrie locală. Abia după aceasta a apărut zona industrială Buzău-Sud. Primul obiectiv a fost Fabrica de sirmă și produse din sirmă. Cine trece prin gara Buzău poate admira o hală imensă, de 25 000 m.p. Aici e fabrica de sirmă înzestrată cu mașini din cele mai moderne. Primele utilaje au intrat în producție la începutul acestui an. Uzina se dezvoltă în continuare. Datorită lucrărilor de extindere, în anul 1970, capacitatea secției intrată în producție în acest an va fi de 90 000 tone sirmă trefilată. Nu departe de uzina de sirmă, se construiește halele unuia din cele mai mari fabrici de zahăr din țară. Aici vor fi prelucrate trei mii de tone de sfeclă în 24 de ore. Un adevărat ciclop industrial. Construirea acestei fabrici la Buzău a fost impusă de existența unei puternice baze de materie primă — sfecla de zahăr — plantă a cărei cultivare pe aceste meleaguri a intrat în tradiție. Conducătorii din economie, specialiștii au ținut seama de aceste condiții. Viitoarea fabrică de zahăr care urmează să intre în producție în ultima parte a anului în curs va fi aprovizionată cu materie primă în principal din cinci raioane: Buzău, Mizil, Râmnicu-Sărat, Făurei și Brăila. Distanța medie de transport a sfeclii de la sursă la fabrică este de 55 km.

Printre noile obiective din zona industrială a Buzăului se numără o fabrică de geamuri precum și centrala electrotermică. Aceasta, începând din trimestrul III al acestui an, va furniza energie electrică, abur și apă caldă.

Cu prilejul recente vizite în regiunea Ploiești, a conducătorilor de partid și de stat, tovarășul Nicolae Ceaușescu a apreciat că noile obiective industriale din Buzău se numără printre cele mai moderne din țară, atât în ce privește construcția, cât și înzestrarea lor cu utilaje.

Zona industrială a Buzăului nu mai este o chestiune de perspectivă. Ea este prezentă și se dezvoltă continuu. În actualul cincinal, numai în Buzău investițiile se ridică la două miliarde și trei sute de milioane lei. La sfârșitul cincinalului, la Buzău, volumul producției industriale globale va crește de trei ori.

Noul peisaj industrial al Buzăului este un rezultat al politicii înțelepte a partidului de repartizare judicioasă a forțelor de producție pe teritoriul țării. Dar repartizarea rațională a forțelor de producție conține într-însa și factorul, deosebit de important, al ocupării forței de muncă. Mii de oameni nu numai din oraș dar și din raion s-au calificat sau se califică în meseriile necesare noilor întreprinderi. Peste 7 000 de oameni vor lucra în noua zonă industrială.

Buzăul se ridică, nu numai ca zonă industrială ci și în urbanistică. Un nou cartier de locuințe se dezvoltă în frumosul crîng al orașului. Pînă acum a și fost înălțată o bună parte din cele 1 738 de apartamente noi.

S. Brădeanu, P. Marica și L. Stîngu

STATUTUL COOPERATIVEI AGRICOLE DE PRODUCȚIE

Lucrarea cuprinde o analiză aprofundată a prevederilor statutului cooperativei agricole de producție în lumina documentelor de partid, a principiilor dreptului agrar-cooperatist și a actelor normative care reglementează această importantă verigă din sistemul cooperatist.

Lămurind noile norme privind organizarea și funcționarea cooperativei agricole de producție, lucrarea reprezintă un bogat material informativ nu numai teoretic ci și practic, pus la îndemina membrilor cooperativei și tuturor celor ce se preocupă de variatele și complexe probleme legate de agricultură.

ATENȚIE
SPORITĂ

PROBLEMELOR DE PRODUCȚIE

În răstimpul de la 1 ianuarie pînă la 1 iunie a.c., cele 25 de cămine culturale din raionul Fetești au desfășurat o activitate cultural-artistică bogată și variată, pe măsura bazei lor materiale în continuă dezvoltare și tot mai aproape de nivelul cerințelor actuale.

De un real succes s-a bucurat și se bucură Concursul al VIII-lea al formațiilor muzical-coregrafice. Este pentru prima dată că fiecare dintre cele 25 de cămine din raion s-a prezentat cu brigadă artistică, formație de dansuri, grup vocal și soliști vocali și instrumentiști.

Numărul acțiunilor de propagandă orală, conform registrului de activități al comisiei pentru răspîndirea cunoștințelor științifice, a fost de 240 (cifra în care nu sînt incluse conferințele agrotehnice din ciclul pentru necursanți și deplasările brigăzii raionale științifice). Problemele de producție ale cooperativei agricole au constituit obiectul unor manifestări organizate sub forma jurnalelor vorbite, serilor de calcul, de întrebări și răspunsuri, de discuții pe scenă și de concursuri „Cine știe câștigă”.

Numărînd însă manifestările culturale-educative organizate în sprijinul cooperativei agricole, am încercat un sentiment de nemulțumire. Din cele 240 de acțiuni de propagandă orală menționate mai sus, numai 31 și-au propus să dezbătă probleme de producție. Dacă ar fi să împărțim la numărul căminelor culturale din raion, ar rezulta o medie de circa 1,2 manifestări pe unitate. Oricum, pentru o perioadă de cinci luni, procentul este nesatisfăcător.

Că frecvența manifestărilor pe teme de producție putea și trebuia să fie mai bună, au fost de acord atît tovarășii de la comitetul pentru cultură și artă, cit

și cel de la uniunea raională a cooperativei agricole. Aceste două instituții se află în Fetești la cîteva zeci de metri una de alta. Totuși, legătura dintre ele este slabă. Un vicepreședinte al U.R.C.A.P. este membru al comitetului pentru cultură și artă dar, paradoxal, unele dintre obiectivele acute, presante, ale uniunii raionale nu sînt cunoscute așezămintelor de cultură.

De exemplu, problema nr. 1 — cum o numea pe bună dreptate tov. vicepreședinte Gh. Stanciu — este aceea a retribuiției suplimentare. Uniunea raională a recomandat ca, începînd din acest an, retribuiția suplimentară să fie extinsă la absolut toate ramurile de producție (anul trecut a fost aplicată numai la porumb și în două cazuri la griu). De buna aplicare a principiului retribuiției suplimentare, de larga cointeresare materială a membrilor cooperatori, depinde în bună măsură creșterea producțiilor și veniturilor.

Importanța economică a retribuiției suplimentare nu a fost însă popularizată îndeajuns. Nu toți cooperatorii cunosc modul de aplicare a retribuiției suplimentare, lucru dovedit și de unele reclamații neîntemeiate primite de uniunea raională.

Am căutat în registrul celor 240 de acțiuni de propagandă orală. Nu am înțilnit nicăieri termenul retribuiției suplimentare. Lipsa tocmai problema nr. 1. Era atît de greu ca vicepreședintele U.R.C.A.P., care este membru al comitetului pentru cultură și artă, să fi informat la timp despre caracterul acut, ardent al acestui obiectiv?

La ședințele de instruire a președinților și contabililor șefi ai cooperativei agricole, uniunea raională atrage atenția și asupra necesității unei colaborări

mai strînse între C.A.P. și căminul cultural. Se știe că din consiliul de conducere al căminului cultural face parte și președintele sau o altă persoană din conducerea C.A.P. Instruire se face, consiliul de conducere există, dar colaborarea continuă să schiopăteze pe alocuri, oglindind de fapt, jos la comună, deficiențele colaborării dintre comitet și uniune.

Problemele de producție au fost insuficient prezente și în programele brigăzilor artistice. Concluzia trasă în urma desfășurării fazei raionale este că textierii s-au ocupat mult mai puțin ca în anii trecuți de cooperativa agricolă excepție făcînd, într-o oarecare măsură, brigăzile din Sudiți, Gîldău și Perișoru. Lipsesc în special aspectele negative, accentele critice care altă dată ajutau deschis, curajos, la eliminarea unor deficiențe. Ocolirea lipsurilor, cu asentimentul conducătorilor C.A.P. care selectează neprincipial materialul faptic oferit colectivului de textieri ale brigăzilor artistice — și aceasta în pofida recomandărilor de la instrucție — nu servește nimănui.

În concluzie, o mai strînsă colaborare a comitetului pentru cultură și artă cu uniunea raională ar avea ca rezultat, la nivelul comunei, activizarea consiliilor de conducere ale căminelor culturale, orientarea fermă a acestor lăcășuri spre problemele de producție. Manifestările cu acest conținut, acolo unde au îmbrăcat o haină agreabilă, au atras un mare număr de participanți. Oamenilor nu le este indiferentă soarta producției, dinamica creșterii veniturilor. Problemele care îi interesează în cel mai înalt grad să le dăm răspunsurile cuvenite.

N. CULCEA

Recoltarea lucernei. — C.A.P. Bărcănești — oraș Ploiești.

ION ROATĂ și VODĂ CUZĂ

Fragment

Într-una din zile, cum vorbea frumos un boier dintre cei tineri, iaca și moș Ion Roată sare cu gura:

— Aveți bunătate de vorbiți mai moldovenește, cucoane, să ne dumirim și noi; căci eu, unul, drept vă spun, că nu pricep nimica, păcatele mele!

Un oarecare boier întâmpină atunci pe moș Ion Roată, zicându-i cu glas poruncitor și răutăcios:

— Dar ce nevoie mare este să înțelegi tu, moșcule? Tăc-ți leorba, dac-ai venit aici; c-apoi întoarce-ne vom noi acasă, și helbet! nu ți-a lua nime din spate ce știi eu... Auzi obrăznicie! Tu... cu opzeci de mii de falcă de moșie, și el un ghiordan c-un petec de pământ, și uite ce gură face alături de mine!...

Moș Roată, simțindu-se lovit pînă în suflet, răspunde atunci cu glas plîngător:

— Dar bine, cucoane, dacă nu v-a fost cu plăcere să pricepem și noi cite ceva din cele ce spuneți dumneavoastră, de ce ne-ați adus aici să vă bateți joc de noi? Ei, cucoane, cucoane! Puternic ești, megieș îmi ești, ca răzeș ce mă găsești, și știu bine că n-are să-mi fie moale cînd m-oiu întoarce acasă, unde mă așteaptă nevoile. Dar să nu vă fie cu supărare, ia, palmele aceste țărănești ale noastre, străpuse de pâlămidă și pline de bățături, cum le vedeți, vă țin pe d-neavoastră de-atîta amar de vreme și vă fac să huzuriți de bine. Și mai mult decît alții: orice venetic, în țara asta, este oploșit de dumneavoastră, și-l priviți cu nepăzare cum ne suge singele, și tăceți, și-l îmbră-țoșați! Numai noi, vite de muncă, vă simțem dragi ca sarea în ochi... Din moșici, din ghiordan și din dobitoici nu ne mai scoateți! Dumnezeu să ne ierte, și să ne iertați și dumneavoastră, cucoane, dar cu adevărat așa este: v-ați deprins a lua focul totdeauna cu mîinile noastre cele moșicești... și tot noi, cei horopsiți!

— Sfînt să-ți fie rostul, moș Ioane, că ai vorbit din durere! răspunse atunci cuconul Alecu Forăscu; și sînt fericit că stai alături de mine. Decît un bonjurist c-o mină de învățătură, mai bine un țaran cu un car de mînt!

La aceste vorbe, mulți dintre boieri s-au simțit atinși; cel cu pricina... a rămas ca opărit. Iar colonelul Alexandru Cuza a dat mina prietenească cu moș Ion Roată.

În sfîrșit, după multe dezbateri furtunoase urmate în Divanul ad-hoc, s-a încuviințat „Unirea” și apoi deputații s-au întors fiecare pe la vetrele lor.

Peste cîțiva ani după aceasta, trecînd Cuza-vodă spre București, a poposit la Agiud, unde l-a întâmpinat o mulțime de lume, ca pe un domnitor.

Printre lumea ce se înghesuia, cu treabă, fără treabă, iaca se zărește o hîrtie fiifiind pe deasupra capetelor mulțimii, în virful unei prăjini. Cuza-vodă, înțelegînd că trebuie să fie vrun suflet necăjit, face semn să i se deschidă calea. Și, cînd colo, un țaran bătrîn cade în genunchi dinaintea domnitorului, sărutîndu-i mina, cu lacrimile în ochi, și dîndu-i o hîrtie scrisă pe toate fețele.

— He, he! moș Ion Roată, prietenul și tovarășul meu cel vechiu din Divanul ad-hoc, lucru negîndit! Ridică-te, moș Ioane, și spune-mi, fără sfială, ce durere ai. Ți-a făcut cineva vreun neajuns?

Moș Ion Roată, văzînd că, după atîția ani de zile, nu l-a uitat colonelul Alexandru Cuza și că l-a primit cu atîta bunătate, a început a plînge cu hohot și a-l ruga să-i citească hîrtia.

Vodă, fiind gata de plecare și văzînd că hîrtia lui moș Roată cuprinde multă polologie, zise cu blîndețe:

— Spune, moș Ioane, din gură ce ai de spus, că mai bine am să înțeleg!

Atunci moș Roată, viindu-și în sine, începe a se jălui cum urmează:

— Luminarea-voastră! De cînd cu păcatul cel de „ad-hoc”, n-am mai avut zi bună cu megieșul meu cel puternic, stăpînul unei moșii foarte mari, pe care-l cunoști mîria-ta. N-am gîndit, nenorocitul de mine, că dumnealui, un boier așa de mare, putred de bogat și cu învățătură, să-și puie mîntea cu unul ca mine, de la niște vorbe nesocotite ce le-am zis și eu atunci, într-un necaz. Numai Dumnezeu să-i deie sănătate și bine, dar amarnic m-a lovit în avere și în cinste. Crede, mîria-ta, că nici eu n-am fost așa de sec, între cei de-o samă cu mine. Dar, de cum am ajuns acasă, goană și prigoană pe capul meu, din partea boierului, în tot felul.

Întîi și-ntîi, a pus înadins pe feciorii boierești să-mi caute pricină și să mă aducă la sapă de lemn. Și aceștia, ca oameni fără judecată și pizmași, făceau toate chipurile satanicești, sau ei de-a dreptul, sau prin alții, cum să deie vitișoarele mele măcar de-un pas pe moșia boierească; ș-apoi, sub cuvînt că au făcut stricăciune, să mi le poată ucide fără nici o crutare! Și astăzi împușcă-i porcii; mîni, vacile și boii; poimîne, cășorii; în altă zi ie-i oile dinapozi cu grămada și du-le la curte. Iți poți închipui, mîria-ta, ce urgie grozavă era pe capul meu!

Văzînd eu de la o vreme că nu mai încetează cu jafurile, mi-am luat inima-n dinți și m-am dus la boierul să mă jeluiesc. Și boierul, în loc de un cuvînt bun, m-a scuipat drept în obraz, de față cu slugile sale și cu alți oameni ce se aflau atunci la curte, încît am crezut că a căzut ceriul pe mine de rușine! Ba încă m-a și amenințat că altădată, de mi-a mai călca piciorul în ograda boierească, are să poruncească să mă întindă la scară și să mă bată cu biciul! Și eu rînduiala asta, mîria-ta, în cîțiva ani de zile m-au calicît cu desăvîrșire, și mi-a ridicat și cinstea, care pentru mine a fost cel mai scump lucru!

Cuza-vodă a stat neclintit și s-a uitat tîntă la moș Ion Roată, cît a vorbit el. Și cînd a isprăvit vorba, vodă i-a pus două fișicuri de napoleonj în mîna, zicîndu-i cu bunătate:

— Ține, moș Ioane, acest mic dar de la mine și întîmpină-ți nevoia, de azi pe mîine, cum te-a lumina Cel-de-sus! Iar pe boier lasă-l în judecata lui Dumnezeu, căci „el nu bate cu ciomagul”.

Lui moș Ion Roată i se umplu din nou ochii de lacrimi, și, sărutînd mina lui vodă, ca semn de mulțumire, zice oftînd:

— Dar cu rușinea ce mi-a făcut, cum rămîne, mîria-ta?

— Cu rușinea, iacă așa rămîne, moș Ioane, zise Cuza-vodă, sărutîndu-l și pe un obraz și pe altul, în fața mulțimii adunate acolo. Du-te și spune sătenilor dumitale, moș Ioane, că, pe unde te-a scuipat boierul, te-a sarutat domnitorul țării și ți-a șters rușinea.

Chipul țăranului în opera lui ION CREANGĂ

Pentru a înțelege cum trebuie țaranul și satul în opera lui Creangă, e necesar să cunoști măcar cele trei case în care a locuit în timpul vieții: de la Humulești, de la Fălțiceni și bojdeuca din Țicău. Să le cunoști văzîndu-le, deoarece povestitorul ni le va prezenta altfel decît sînt și au fost.

Humuleștiul, de pildă, apare ca „sat mare și vesel... cu gospodari tot unul și unul”. După ce-i vezi însă casa, mobila și obiectele dintrînsa, acareturile din curte și din ograda, îți vine greu s-o neadreză printre așezările de gospodari „tot unul și unul”.

Casa lui Pavel Ciubotarul din ulița Rădăsenilor din Fălțiceni, nu cu mult mai arătoasă ca prima, e socotită de el „destul de încăpătoare”, iar bojdeuca din Iași ți se pare destul de umilă pentru un institutor și autor de manuale didactice.

Și dacă despre alegerea casei natale nu-l putem face... răspunzător, el venind pe lume neconsultat între cei șase feciori ai lui Ștefan a Petrei, casa de la Fălțiceni și bojdeuca au fost alese cu bunăștiință.

Alegerea n-a fost atît dictată de condiția materială, cît mai ales de dorința lui de a duce la Fălțiceni și, mai tîrziu, la Iași atmosfera satului său. Ce era de invidiat în această atmosferă? Libertatea răzășească, lucru de mare preț pentru Creangă, care însoțește numele așezării natale, ori de cîte ori are prilejul, cu epitete etalate cu mindric, „sat vechi răzășesc”.

Țăranul răzeș are o situație specială în orînduirea socială a vremii: este destul de sărac, fără pământ, dar e liber. Nelegat prin nici o lege silnică de pămîntul moșieresc sau mănăstiresc, se poate indeletnicii cu orice: cărăușie, negot cu țesături de lînă, cinepă și în făcute-n casă, cu munca la „ferestrea” prin codrii și pădurile Bistriței.

Tatăl lui Creangă se-mpărțea între muncile pe propriu-pămînt și negustoria de sumani, lucrul în pădurea Dumescnicului, iar mai tîrziu, cînd nu-și mai putu învinge sărăcia, plecă pe moșia Prigoreni să muncească „în parte”.

Starea asta de sărăcie liberă a creat o mentalitate aparte. Din ea au izvorit risul sănătos, gluma nelipsită chiar în momentele de grea cumpănă, șăgălnicia, satira, de aici caracterizarea de „sat mare și vesel”.

Cu ochiul de răzeș a văzut Creangă oamenii, a apreciat relațiile dintre dinșii, a creat universul poveștilor și povestirilor sale.

Răzeși sînt Pavel Ciubotarul, Moș Nichifor Cotcariul, Moș Chiorpec și chiar Stan Pățitul ori Dănilă Prepeleac.

Nora cea mică instigă pe celelalte două împotriva soacrei numai fiindcă le răpise situația de oameni liberi, crimă pe care o pedepsește cu moartea. Numai răzeșeasca libertate adusă din Humulești și intronată în bojdeuca Țicăului îi dă lui Creangă curajul să-l invite pe Eminescu pentru a și uni sărăcia cu dînsul.

Relațiile dintre oameni nu sînt idilice, dar conflictul cu boierul, cu exploatorul în general, nu apare deschis, pe față, ne este prezentat prin efectul exploatareii: sărăcia.

Creangă are conștiința apartenenței sociale. Conflictul dintre boier și țaran, chiar cînd nu se rezolvă în favoarea țăranului (dar de obicei se rezolvă în favoarea lui) subliniază superioritatea acestuia din urmă printr-o inteligență nativă camuflată fătarnic sub „țărănie” ori „de, noi cu mîntea noastră cea proastă...”

Demască rapacitatea boierului din Punguța cu doi bani, acoperînd de ridicol sărăcia lui de idei. Nu-i dă prin cap cum să scape de cocoș, cînd orice țaran prost l-ar fi putut face... friptură.

Boierul demagog care afirmă, în vorbe, solidaritatea de tipul „de la vîlădică pînă la opincă”, pus să lămurească pe moș Ion Roată asupra avantajelor Unirii, e nevoit „să-nghită gălușca și să tacă molcum” în fața ironiei țărănești care sesizează interesul boieresc, mascat cu atîta abilitate.

Exploatarea de orice tip este pedepsită: lupul de către o capră îndurerată, soacra de către nurori, spinul de către cal.

Portretul preotului „care are numai mină de luat, nu de dat” arată poziția lui față de anumiți privilegiați: „Picioare de cal, gură de lup, obraz de scoarță și pîntece de iapă”.

Țăranul lui Creangă are un profil moral de un echilibru rar înfîlșit, chiar și în atmosfera de basm, fiindcă eroii poveștilor și basmelor sale sînt țărani deghizați în crai, feciori de crai, sfinți sau personaje anapoda. Lînia conflictului se menține, pozitiv-negativ, dar personajul, departe de a fi schematic, e de o complexitate care-l ferțește de uscăciunea simbolurilor.

Povestitorul subliniază în mod deosebit în opera sa trăsăturile morale fundamentale ale țăranului: omenia, înțelepciunea și mai ales hărnicia.

Satul, personajul colectiv, „răsună de vătale în toate părțile”, mama sa, părințele Ioan Humulescu, bădița Vasile, Fata moșneagului, cele trei nurori sînt exemple de hărnicie și pricepere. Demn de remarcat este de asemenea faptul că orice greșeală se răscumpără prin muncă.

Reversul muncii, lenea, nu este luat numai în deridere ca-n epigrama:

„Pusei pinza
cînd dă frunza,
o gății la Sin-Vășii
și-mi păru... că mă grăbii”,

dar primește, în cele mai multe cazuri, pedeapsa supremă (Fata babei, leneșul, soacra).

Deși s-a rupt de viața satului, rămînînd pînă la sfîrșitul vieții la Iași, Creangă și-a adus satul în dojdeucă, l-a purtat în ființa sa cu nefermărită dragoste și s-a stîns țărănește poate cu aceeași amară glumă pe buze cu care țăranul obișnuiește s-alunge plînsul:

— Cum o mai duci, bădie?

— Bine, mulțămesc. Stupesc în barbă și trag oghialul cu dinții.

AUREL IORDACHE

Poșta redacției

FLOREA BURTAN, Crîngul-
Tr. Măgurele:

„Ridic mina spre cer și se fo-
ziu...”

sau: „Ridic mina spre țara
aceas-
și tot ce gîndesc se face
poem

sau mai ales:
„Din pădure a adus cîntecul
păsărilor

Și l-a pus în ulcioare pline
toate

Pe umărul miresei plînsă frum-
În rochia albă, subțiată de
dragost

Asemenea versuri mă fac
rămîn la buna nădejde ex-
mată aici cu alt prilej. Stăru-
vă rog, mai îndrîjit asupra
cărui cuvînt și amănunt;
minajii fără milă abstracție
vagi din care aveți destule
pildă: „adîncimea luminii”
„perdele de zori” sau „îm-
jorată de buza amurgului
etc.) în folosul unor imagi-
mai vii, mai concrete. Totod-

PATRIA A FOST

De unde-ncepe patria, cu va-
Răspunde Dunărea și Mur-
și muntele înfiorat, asemen-
răspunde: — De aici, din ca-

De unde-ncepe patria? —
răspunde și cimbia, buna-g-
a holdelor cu spic de aur pu-
iar ciocîrlia: — Incepe din

De unde-ncepe patria? —
răspunde omul: — E la t-
în inima bătînd necontanit
fără-nceput și fără de sfîrșit

Știu patria aici, din început
cu pieptul înflorit de răni
cînd o loveau furtunile cu
la Podu-Nalt, peste Cosmin

Hangerul lunii sîngerînd
și astăzi poate spune de-o
cu apele-n brăfări de serpa-
sub cerul unui os din Vlad-

Oriunde sînt peceți și cî-
spun: — Patria a fost men-
și-aici va fi sub cer, necom-
fără-nceput și fără de sfîrșit

ÎNȚELEPTUL DROMIHETE

S-au întîmplat, după cum însemnă istoricii greci, în anul 300 înaintea erei noastre. Adică acum aproape 2300 de ani. Rege al daco-geților de la Dunăre era atunci Dromihete. Rînduise el bine țara. Zidise cetăți de lemn, de pămînt și chiar de piatră, pe malul Dunării, în Dobrogea și în lăuntru țării. Își statornicise și o reședință bună, într-un oraș pe care istoricii îl numesc Helis, surpat de vînturile vremii de nu se mai știe azi nici unde a fost. Dar se vede că astă bună rînduială a țării a ispitit lăcomia vecinilor din Tracia. Și mai cu samă a stîrnit pofta de cuceriri a regelui Traciei, numit Lisimah. De aceea a trimis Lisimah multe oști să prade țara lui Dromihete. Geții însă apăratu-s-au cu spada și cu bărbăția. Într-una din bătălii, Dromihete l-a prins pe Agatocles, fiul lui Lisimah: dovadă de vrednicia în luptă a daco-geților și de iscusința întru ocîrmuire a căpeteniei. Și, cu toate că prizonierul merita securea călăului, Dromihete, povățuit de sfetnicii lui mai bătrîni și mai înțelepți, au chibzuit: dacă-l ucidem pe Agatocles și mai avem vom ațîta minia lui Lisimah. Așa că decît să-l scurtăm de cap, mai bine să-l trimitem acasă, viu și nevătămat, încercat de daruri, dovedind mîrînimie față de cei ce s-au rezezit sălbateci asupra vetrelor noastre. Dar Lisimah n-a înțeles mare lucru din cumîntenia și înțelepciunea regelui get. Peste opt ani, cînd și-a întărit armata și a socotit că-l va ajuta norocul, a năvălit iar în țara gelo-dacilor. De data asta armata o conduce el însuși, semn că vrea, cu orice preț, să biruie și să supună țara sub sabia lui.

Ce să facă Dromihete în fața primejdiei? Strînge oastea și-o retrace spre locuri adăpostite. Pirjolește totul în calea năvălitorilor: să sufere armata lui Lisimah de foame de sete, de trudă și de nesomn. Iar cînd află că-i istovită, o împresoară din toate părțile, o înfrînge și-o ia prizonieră. În întregime, cu rege cu tot. Asemenea victorie desăvîrșită a stîrnit, cum era firesc, mare bucurie în inima tuturor daco-geților. Și toți au strigat în veliglas:

— Să fie ucis Lisimah!

A stat Dromihete, a cumpănit lucrurile, a ascultat poava bătrînilor și a zis, cu hotărîre și chibzuială:

— Mai nimerit ar fi să-l lăsăm în viață pe Lisimah, pof-tindu-l să ne dea înapoi cetățile și averile răpîte. Văzînd a doua oară omenia noastră, îi va fi rușine să ne mai dăm-mănească și se va arăta prieten cît va trăi; el și urmașii lui. Iară dacă-l ucidem, așa cum s-ar cuveni pentru fapta-i, alt rege se va ridica în locu-i. Și, de bună samă, veni-va cu sporită minie împotriva noastră și iar avea-vom tulbu-rare și război.

Geții au chibzuit, în mîntea lor, că sfatul lui Dromihete era bun.

Și-atunci au făcut ceea ce rar s-a mai întîmplat în istorie: au dat mare banchet în cinstea biruitului. L-au poftit într-o sală mare, unde, pe jos, au așternut un frumos covor regal, pradă de război de la Lisimah însuși; pe prizonier l-au așezat la o masă de argint, cu vase și cupe tot de argint de mare preț, cu măiestrită lucrătură, toate pradă de război de la Lisimah. Apoi sclave frumoase l-au îmbiat pe regele înfrînt cu mîncăruri cît se poate de bune și de gustoase, cu vinuri rubinii, din cele mai scumpe. S-a bucurat Lisimah de atîta cinste și foarte s-a mirat. Iar mirarea s-a schimbat în neliniște și chiar în uimire, cînd a văzut că biruitorii s-au așezat alături, pe paie, la mese de lemn cioplite din bardă; iar mîncarea — foarte modestă, legume, carne și fructe, — și-au așezat-o singuri în străchini de lut sau de lemn. Vinul îl beau din cupe de corn de taur. Și închinînd Dromihete în cinstea lui Lisimah învinsul a cuvîntat:

— Care masă ți se pare mai regească, mai bogată și mai bună: a ta, o, părinte și rege Lisimah, ori a noastră, a geților?

— A mea, firește! a răspuns Lisimah și mai nedumerit. Ales că toate acestea sînt din țara mea cea bogată și plină cu averi, cu argint și aur, și mătăsuri, cu vinuri bune și gustoase mîncări.

Dromihete parcă atît a așteptat: să-l prindă cu vorba și cu lauda. A zîmbit și iar a întreat:

— Dacă-i așa, cum zici și te fălești, de ce ți-ai lăsat toate bogățiile tale, atît de multe și de strălucite, și te-ai năpusit asupra modestiei și sărăciei noastre?

A stat mult în cumpănă Lisimah; nici n-a mai mîncat că i se prinsese un nod în gît. Într-un tîrziu a plecat fruntea cea semeată și-a zis, cu vorbă spăsită:

— Acum văd c-am greșit, venind cu puterea și cu sabia asupra geților și asupra ta, Dromihete. Ești mai viteaz, și tu și ai tăi; mai viteaz și mai bun decît îmi închipuiam. Dacă binevoiești, primește-mă prieten și aliat. Îți înapoiez toate cetățile și bunurile răpîte și făgăduiesc, cu jurămint, că nu voi uita niciodată, nici eu nici urmașii mei, binele ce mi-l faci și pilda cu care mă dojenești.

Dromihete a primit cu dragoste prietenia și alianța celui ce i-a fost potrivnic. L-a lăsat slobod și l-a întovărășit cu alai pînă la Dunăre.

Un istoric grec, pe nume Pausanias, scrie că într-atît l-a socotit Lisimah de vrednic și de înțelept pe Dromihete și atît de mult a ținut să arate lumii că-i vrea prietenia, încît i-a dat pe fiica sa de soție, înrîndindu-se.

Așa grăiește istoria unui popor harnic, cuminte, doritor de pace, care nu vrea nimic din ce-i al altuia, dar nici nu îngăduie să i se jefuiască din ce-i al lui, cîștigat prin sudoarea frunții. Așa grăiește istoria despre conducători înțelepți care cu omenia, cu vorba bună, cu sfatul cuminte și cu prieteșugul cîștigă mai multă cinste decît cu stupșirea duș-mănoasă ori cu sabia.

DUMITRU ALMAȘ

Scoată musceleană

DESPRE POEZIE

adrestîndu-vă Albeii, nu uitați de specificul revistei, de caracterul ei jorani. În orice caz vă recomand fără ezitare să perseverați.

LUCA V. ION, comuna Strimtura, raionul Sighet: Sinteți probabil un muncitor destoinic. Vă doresc mult succes. Dar poeziile sînt atît de slabe încît nu vă pot îndemna să mai trimiteți.

MARIN STROE, Blaj-Voineaș, raionul Baș: Cele două variante sînt la fel de nereușite, deși — după cum afirmați — v-au cerut multă trudă și gîndire. Dovadă că poezia, ca să se realizeze, cere din partea autorului și capacitatea de a transfigura gîndirea în imagini. Altcum orice trudă e zadarnică.

BIPȘAN TRAIAN, Năsăud: Versurile sînt — cum se obișnuiește a spune — școlărești.

PETCU M. STANCU, comuna T. Vladimirescu, raionul Tr. Măgurele: Citez din scrierile dv.: „Rugam a mă încanta în-țai... dacă merita să vadă lumina tiparului și dacă mă se plătește și mie în raport cu lucrarea făcută. Cer aceasta ca să știu pentru ce îmi pun mîntea la contribuție”.

Vai, vai! Să știți că nu putem încheia țîrgul. Versurile dv. n-au valoare.

Popescu Gh., Rm. Sărat — Miloș Gabriela, Brăila — Țiganu P. Ion, comuna Boteni, raionul Muscel — G. Streianu, Timișoara — Andromovschi Dumitru, Iași — Gh. Popescu, București, — Th. Bodreag, comuna Spineni, raionul Iași — Olteanu Alex, Bistrița, reg. Cluj — Eugen Nestor, comuna Brînceni, raionul Alexandria — Vasile V. Amariei, comuna Gircina, raionul P. Neamț — Lupu

N. Gheorghe, com. Hirtoape, raionul Pașcani. Deocamdată, nu.

TRAIAN DORZ, comuna Mizies, raionul Beiuș: Am informat redacția, care vă va răspunde, probabil, cu scuze pentru întîrziere.

Florică Bujeniță, comuna Fălăești, raionul Galați și Ciobanu Floarea, comuna Voroneșul Joldești, raionul Făceni: Amîndouă sînt încercări de contrafacere a poeziei populare, care nu au sorți de izbîndă.

TERȘANSCHI TOMA EMIL, Rodna Veche, raionul Năsăud: Vă întreați dacă merită să stîruiți în a scrie versuri. Cred că dacă veți citi mult și veți cunoaște ceea ce au scris marii noștri poeți, vă veți da singur răspunsul.

EUGEN FRUNZĂ

EREU AICI

luri?
Din valuri!

fi

niept

uri

ncea!

POTOPIN

„Miorită laie, laie bucălaie...”

Radiațiile și viața

- ANTIBIOTICE MAI PUTERNICE
- NOI VARIETĂȚI DE PLANTE
- CE ESTE RADIOBIOLOGIA

Influența radiațiilor asupra vieții nu este specifică numai epocii actuale, a energiei atomice și armelor termoneucleare. Încă de la apariția ei pe Pământ, viața a trebuit să existe în prezența acestor radiații. Unele dintre aceste radiații — cele cosmice — vin de la Soare, sau din alte „regiuni” ale Cosmosului. Altele provin din diferite roci, în special granitul și substanțele radioactive existente pe Pământ. Inuși corpul omenesc conține substanțe emițătoare de radiații, față de care organismul a reușit să se adapteze, fiindu-i chiar necesare bunei funcționări.

Semințe radioactive

În ultimele trei decenii, oamenii de știință au încercat să folosească în mod dirijat efectul radiațiilor. S-a dovedit astfel că în afară de acțiunea lor dăunătoare, radiațiile pot avea și efecte pozitive. Cu ajutorul lor, bacteriologii au determinat modificări la microorganisme pentru a obține specii care „fabrică” antibiotice de mare productivitate. De exemplu, tulpinile active și superactive de bacterii, ciuperci și actinomicete — producătoare de antibiotice — au fost obținute prin iradierea cu raze ultraviolete sau raze roentgen. Microorganismele acestea produc de zeci și sute de ori mai multe antibiotice decât „strămoșii” lor.

În agrobiologie, utilizarea radiațiilor a dus la stimularea proceselor vitale ale vegetalelor. Astfel, iradierea semințelor cu raze gama emise de cobaltul radioactiv a avut ca efect un spor de producție la sfecla de zahăr de 29,8 chintale la hectar.

Iradierea cu doze mici de raze beta, timp de 24 de ore, a semințelor înainte de semănat a stimulat germinarea la orz, grâu, mazăre, fasole, bob, soia ș.a. La plantele rezultate din aceste semințe s-au înregistrat sporuri importante de recoltă. La mazăre, de pildă, s-a obținut un spor de recoltă de 39 la sută, față de plantele neiradiate, la soia sporul a fost de 53 la sută, iar la fasole de 98 la sută!

Rezultate asemănătoare au fost obținute și la culturile legumicole (salată, spanac, ceapă) și la sfecla de zahăr prin „îmbăierea” semințelor — înainte de semănat — în ape minerale radioactive.

Radiațiile nasc plante

Și în țara noastră s-au întreprins cercetări și experiențe în această privință. În cadrul Institutului Agronomic „N. Bălcescu” prin tratarea semințelor de ovăz cu radiații emise de fosforul radioactiv, s-a realizat un spor de

recoltă de 13 la sută. Varietatea de orz cu tulpini scurte — denumită Pallas — s-a născut prin iradierea orzului obișnuit. Noua varietate — de mare randament — a și început să cunoască o largă răspândire. Pe aceeași cale au fost create varietăți noi de fasole, arahide sau alte plante care depășesc cu mult productivitatea celor vechi.

Radioactivitatea poate mări și indirect producția prin distrugerea dăunătorilor agricoli. La păstrarea cerealelor în silozuri și magazii, iradierea a fost folosită pentru combaterea gărgărițelor sau a altor insecte. La noi în țară, un grup de cercetători au folosit radiațiile gama și roentgen pentru distrugerea ciupercilor parazite din grupul ruginilor (*Tilletia*) și a tăciunilor (*Ustilago*), care atacă cerealele.

Medicina nucleară

În medicină, radiațiile, în afară de utilizarea ca metodă de diagnostic, sînt prezente astăzi și în „arsenalul” de luptă împotriva unor boli. Tratamentul tumorilor canceroase cu ajutorul radiațiilor constituie pînă acum „arma” cea mai activă în acest domeniu al medicinei. În scopul ameliorării metodei, recent, la Centrul de radiobiologie și biologie moleculară din București s-a pus la punct o nouă tehnică de tratament. Spre deosebire de metodele uzuale în care tumoarea era iradiată cu doze zilnice pînă la distrugerea ei, tehnica „iradierii în flux continuu” constă în expunerea permanentă (zi și noapte) a tumorii la iradiere timp de 25 de zile. Doza totală de radiații este astfel mult mai slabă și nu duce la tulburări în organism.

Un alt tratament original este aplicat la Institutul de endocrinologie din Capitală unde există o secție de „medicină nucleară”. Cu ajutorul iodului radioactiv este tratată aici hipertiroidia sau cum se spune popular, gușa. Altădată aceasta se vindeca prin medicamente sau prin operație. Uneori, însă, nici calea aceasta nu mai folosea. Astăzi tratamentul cu radiații distruge gușa fără operație și definitiv.

Iodul radioactiv este utilizat în alte țări și pentru tratarea unor boli ale inimii. Bolnavilor de angină pectorală, tahicardie și fibrilație auriculară li se administrează periodic doze mici de iod radioactiv, care are efecte salutare.

Desigur, radiobiologia — aplicarea radiațiilor în biologie — își găsește și o seamă de alte utilizări care nu au putut fi trecute în revistă în acest scurt articol. Perspectivele sale excepționale în descifrarea tainelor vieții sînt în afară de orice îndoială.

Dr. E. ROȘIANU

Demonstrație de protest la New York împotriva războiului din Vietnam

Evenimentele din Orientul Apropiat

După câteva zile de lupte violente între forțele armate israeliene și cele ale lumii arabe, ostilitățile au încetat pe toate fronturile. Părțile beligerante au acceptat apelul de încetare a focului cuprins în rezoluția Consiliului de Securitate, adoptată săptămîna trecută.

Înceleștarea de forță dintre Israel și țările arabe demonstrează, încă o dată, cât de dezastruoase sînt urmările unui război modern asupra popoarelor. În numai cîteva zile, în Orientul Apropiat au fost secerate mii și mii de vieți omenești; au fost distruse enorme cantități de bunuri materiale, agonisite de-a lungul unor ani grei de muncă. În același timp, iese tot mai clar în evidență adevărul că războiul nu poate constitui nicăieri pe glob un mijloc de rezolvare a problemelor litigioase și că, singura soluție justă pentru rezolvarea acestor probleme este calea tratativilor între părțile interesate. A mai fost verificat și adevărul că imperialismul și colonialismul învează, în continuare, de procedul învrăjbirii popoarelor pentru a-și menține dominația oriunde își văd pozițiile amenințate.

Poporul nostru a urmărit și urmărește cu legitimitate îngrijorare mersul evenimentelor în Orientul Apropiat. Sincer atașat cauzei păcii și înțelegerii între state, poporul român militează activ pentru restabilirea unei păci drepte și trainice în Orientul Apropiat. Poziția țării noastre față de evenimentele din această parte a lumii a fost clar exprimată atît în cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu rostită în Adunarea activului de bază a forțelor armate ale Republicii Socialiste România, la 1 iunie a. c., cit și în Declarația recentă a C.C. al P.C.R. și a guvernului nostru. În această declarație se arată, între altele, că: „Comitetul Central al Partidului Comunist Român și guvernul Republicii Socialiste România s-au pronunțat și se pronunță pentru încetarea imediată și definitivă a tuturor acțiunilor militare din Orientul Apropiat, adop-

tarea măsurilor ce se impun pentru ca acestea să nu mai fie reluate, pentru retragerea trupelor israeliene de pe teritoriile ocupate, precum și a tuturor trupelor în limitele granițelor dinainte de izbucnirea conflictului.

Comitetul Central al Partidului Comunist Român și guvernul Republicii Socialiste România consideră că pentru lichidarea urmărilor ostilităților militare, pentru rezolvarea problemelor litigioase din această zonă, este necesar ca părțile în cauză să se așeze la masa tratativilor în vederea găsirii soluțiilor corespunzătoare intereselor popoarelor respective, asigurării și consolidării păcii.

Interesele popoarelor din Orientul Apropiat, precum și ale păcii generale cer ca între țările din această zonă să existe relații de colaborare, să se excludă amestecul reacțiunii imperialiste în treburile lor interne, să se adopte soluții care să creeze o perspectivă pentru conviețuirea pașnică a acestor popoare, pentru dezvoltarea acestor țări pe calea democrației, a progresului economic, național și social.”

Luptele au încetat în Orientul Apropiat. Problema ce se pune acum este aceea ca încetarea focului să nu fie socotită doar o întrerupere temporară a ostilităților, în timpul căreia părțile aflate în conflict să se pregătească pentru noi bătălii, ci să fie cu adevărat un pas spre însănătoșirea atmosferei, spre restabilirea păcii în această parte a lumii.

Popoarele iubitoare de pace doresc sincer ca în Orientul Apropiat să se stabilească o pace dreaptă și trainică, o pace în urma căreia Orientul Apropiat să devină o zonă ferită de conflicte armate, o zonă de înflorire materială și spirituală a tuturor popoarelor ce viețuiesc în această parte a globului atît de mult și de greu încercată de-a lungul istoriei.

S. LAZAR

OXIGENUL

UN GAZ CU ÎNSUȘIRI NUMEROASE

Oxigenul este unul din elementele cele mai accesibile cercetării chimistului, datorită răspîndirii sale mari. În învelișul gazos, lichid și solid al planetei noastre, el apare în proporție de aproximativ 50 la sută. Numai în aer, de pildă, se află în proporție de 20,9 la sută, amestecat cu azot și alte gaze. Pe lângă acestea, oxigenul este una dintre componentele de bază ale materiei vii, participînd la alcătuirea organismelor plantelor și animalelor.

Om și alte animale respiră oxigenul din aer prin plămîni, iar animalele din apă îl au la dispoziție dizolvat și îl absorb fie prin bronhii, fie direct prin membranele celulare. La om și la animalele superioare, oxigenul pătrunde întîi prin sînge, formînd cu materia colorată a sîngelui, cu hemoglobina, o combinație numită oxihemoglobina. Această combinație ajunge în cursul circulației sanguine, transportată de artere, pînă în vasele capilare

ale organelor, de unde difuzează în țesuturi.

În țesuturi, participă la oxidările lente, arderile, prin care, pe de o parte se distrug substanțele de prisos din celule sau participă la sinteza proteinelor, pe de altă parte, producînd în ambele cazuri căldură și celelalte forme de energie animală. În urma acestor procese, prin eliminare de bioxid de carbon (CO₂) și apă (H₂O) se încheie circuitul sanguin.

În ultimii ani s-au făcut numeroase cercetări privind acțiunea fumăturii asupra organismului. Printre acestea, cercetările medicale efectuate la noi în țară sub conducerea prof. Gh. Lupu, au demonstrat că substanțele rezultate prin fumat modifică, în mod simțitor în rău, schimburile respiratorii și consumul de oxigen.

După moartea plantelor și a animalelor, tot oxigenul este ace-

la care oxidează substanțele organice, mijlocind astfel descompunerea acestora.

Oxigenul produce însă și o multitudine de neajunsuri omenirii. Este suficient să amintim ruginirea fierului, care se petrece în mediul umed, pe seama oxigenului. Anual, rugina distruge circa 30 milioane tone de fier pe glob. La fel, îngălbenirea cărților este tot un proces datorat oxigenului.

Totuși, cercetările efectuate în domeniul chimiei au determinat folosirea acestui element în cele mai variate domenii ale activității umane, compensînd cu mult neajunsurile. Astfel, oxigenul este folosit la sudarea și tăierea metalelor, unde se întrebuintează oxigen de o mare puritate, de 99

la sută în siderurgie se folosește la fabricarea fontei și oțelului; în metalurgia metalelor neferoase; la gazificarea combustibililor, nemaivorbind de faptul că majoritatea proceselor industriale se petrec cu participarea oxigenului.

O altă întrebuintare importantă este în domeniul medicinei, aviației și cosmonauticii.

Din cauza acestor numeroase întrebuintări, oxigenul se prepară industrial prin distilarea fracționată a aerului lichid, iar pentru conservare și transport, se comprimă în cilindri de oțel, la presiunea de aproximativ 150 at.

MARIA COSMA
lector universitar

Pe urmele popoarelor antice

Anthony Christie, secretarul Institutului regal de antropologie din Londra, intenționează să parcurgă cu o barcă primitivă 5 000 de mile (1 milă = 1 609,3 km) pe Oceanul Indian pentru a studia calea migrației din perioada antică din Indonezia spre Madagascar și Africa de est.

El a făcut cunoscut acest plan al său în capitala Kenyei, Nairobi, la conferința pentru studierea istoriei relațiilor afro-asiatice. Această conferință a examinat amănunțit problema migrației, neelucidată încă, a vechilor indonezieni în Madagascar. Faptul migrației în sine nu provoacă nici o îndoială în prezent. El este confirmat de date lingvistice și culturale incontestabile. Nu este clar însă când a avut loc această migrație. Aprecierile diferiților oameni de știință oscilează între anul 500 î.e.n. și 1 500 e.n. Nu se cunoaște, de asemenea, dacă navele vechilor indonezieni au mers direct prin Oceanul Indian sau dacă ei au efectuat această călătorie prin Ceylon, Insulele Maldive și Saychelles.

Anthony Christie a elaborat o teorie proprie, potrivit căreia primii migratori au fost un grup de sclavi indonezieni care au fugit pe o corabie furată. Acest lucru poate explica existența femeilor printre ei, ceea ce le-a permis să întemeieze în Madagascar o colonie permanentă. Nava, care a fost luată de curentul ce traversează Oceanul Indian, a putut fi dusă, potrivit teoriei lui Christie, pe țărmul Africii de est.

Singura concesie pe care Christie intenționează s-o facă în călătoria sa epocii noastre constă în faptul că barca lui va fi construită din material plastic întărit cu fibră din sticlă. Ea însă, va reprezenta tipul Catamaranului, răspândit în Indonezia din timpurile cele mai vechi și cunoscut, de asemenea, în Madagascar și pe țărmurile Africii de est. El intenționează să plece din Indonezia spre Insulele Maldive și după aceea, dacă totul va decurge bine, va încerca să traverseze, direct, oceanul.

Vzina AUTOMELANIA
Medias, Str. Aurel Vlaicu nr. 57

execută și livrează pe bază de reparații următoarele produse:

- Autostropitoare cu plug și perie S.R. 113
- Autocisterne pentru transportat carburanți și lubrifianți capacitate 4500 l. pe S.R. 113
- Autocisterne pentru lapte capacitate 2 400 l. pe șasiu S.R. 131, cu instalație de pompare din aluminiu
- Autocisterne pentru lapte capacitate 4 000 l. pe șasiu S.R. 113 cu instalație de pompare din oțel inoxidabil
- Autodube pentru transportat pîine pe șasiu S.R. 131
- Ateliere mecanice mobile pe șasiu S.R. 113
- Autoateliere mecanice mobile pe șasiu T.V. 51.

5489 A

FABRICA DE ÎNCĂLĂMÎNTE
FLACĂRA ROȘIE
BUCUREȘTI

PRODUCĂTOR

și livrează un bogat și modern sortiment de încălăminte pentru bărbați și adolescenți, articole de marochinărie și sport într-o gamă variată de modele și culori.

Cereți cu încredere la toate magazinele de specialitate produsele fabricii I.I.S. „FLACĂRA ROȘIE” București, fiind estetice, comode, de o calitate superioară și durabile.

Cumpărați cu încredere produsele I.I.S. „FLACĂRA ROȘIE” care satisfac toate exigențele modei și a consumatorilor.

mers ușor
și pasul lin
cu sandalele
PLASTIN

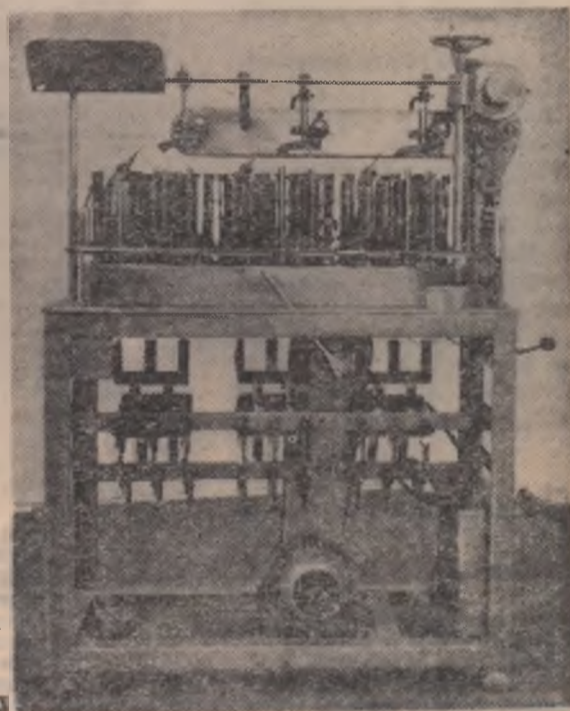
I.I.S. TEHNOMETAL

BUCUREȘTI

Bd. Bucureștii Noi nr. 170, produce o gamă bogată de mașini pentru industria textilă, pielărie, trikotaje și confecții.

Produse noi:

- Mașina de controlat, de tuns fire și întors ciorapi.
- Mașina de împletit trese elastice.
- Mașina de împletit tubulare din fire de bumbac, viscoză, mătase naturală, rejon, sticlă și cauciuc.

I. O. I. L. TR. SEVERIN

Piața 23 August nr. 6 execută pe bază de comenzi ferme MORI CU CIOCĂNELE destinate măcinării furajelor (mazăre boabe, orz, ovăz, ciocălăi de porumb, turtă de floarea soarelui, păioase etc.) Producția orară a morii este de 3-4 tone

5806 A.

DON JUAN DIN STRAJA

— Ce faci Ilarioane prin Straja ?

— Am venit în concediu. Sint tractorist pe la Caransebeș, însă nu mi-am uitat satul cu frumusețile lui.

— Iți plac locurile de pe aici ?

— N-am timp să le privesc.

— Păi, ai spus că-ți plac frumusețile.

— Vorbeam de fete. Că la acest capitol nu sint în concediu.

— Pe cine aștepți în fața școlii ?

— Pe Viorica.

— Dar mai e încă elevă, e minoră.

— Pentru mine problema e majoră. O plac pe Viorica.

— Dar ea pe tine ?

— Și eu pe ea. Să nu-mi spui mie Ilarion Hasna de n-o s-o cuceresc.

Don Juanul s-a ținut de cuvint, folosind toate armele din arsenalul său: plimbări, cuvinte dulci, promisiuni... Cu promisiunile a cam sfeclit-o. Vrînd să pară un om serios, și ca să-și facă loc mai aproape de Viorica, s-a dus la părinții ei și a cerut-o în căsătorie. Apoi a început să facă vizite familiei în absența... familiei.

S-a fixat și nunta. Mai trebuia ca cei doi tineri să se ducă la Rădăuți pentru analize. Și-au dat înfilnire pentru a doua zi la ora 10 în gară. Ilarion a fost pe peron de la șapte. Oare emoția marelui eveniment să-i fi răpit somnul ?

— Ce faci Ilarioane ? Il întimpină prietenul cu care stătuse de vorbă în urmă cu citva timp. Ce-am auzit să fie cu noroc !

— Norocul și-l face omul și eu m-am aranjat.

— Acum unde pleci ? Analiza nu-i așa ?

— N-am timp pentru amîndouă.

— Care două ?

— Păi, și Ana și Liza. Așa că acum mă duc la Ana.

Grăbit, Ilarion s-a suit în primul tren fără să o mai aștepte pe Viorica. Nu s-a oprit la Rădăuți, ci la Caransebeș. Iși terminase „concediul”. Fluturele și-a luat zborul, dar n-a ajuns departe căci i s-au tăiat aripioarele, a fost prins într-un bold și depus la insectar. Don Ilarion judecă acum situația „la rece”.

A. CROITORU

INSOARĂ-TE, MĂI BĂDIȚĂ

Insoară-te, măi bădiță,
Nu-mi fii strajă la porțiță ;
Insoară-te, ia-ți mireasă,
Nu-mi fii strajă la fereastră ;
Insoară-te, ia-ți muiere,
Nu fii strajă casei mele !

ȚINTECE SATIRICE

De-ai fi, lele, cum te ții,
N-ai bate scama-n budii.
În budii ai bate brinză
Și din scamă-ai bate pinză
Și din scamă-ai face țol,
N-ai dormi pe patul gol.

Așa zicea popa nost'
Cînd murea cel fără rost :
„Mergeți tare,
Că bani n-are !”
Dar cînd murea vreun bogat,
Li cînta mai trăgănat :
„Puneți jos,
Că-j bănos !”

Mărita-m-aș, mărita,
Dac-aș ști cum aș umbra,
Să am bărbatul pe plac,
Să nu-mi deie tot la cap.
Bărbatul să lucre-n cîmp,
Eu să stau să beau, să cînt,
Să pun oglinda-n fereastră,
Să văd, bine-mi stă nevastă ?

Culese de prof.
GRAȚIAN JUCAN

Balada tatălui grăbit

Parodie dedicată lui Ion Munteanu, cu ultimul domiciliu în Plavișevita (Orșova), care n-a plătit nevestet de 10 ani pensia alimentară pentru fetița sa — Elida, din Dornești-Suceava.

Trec anii, trec lunile-n goană
Și-n zbor săptămîinile trec.
Rămii sănătoasă, cucoană,
Că-mi iau geamantanul și plec !

Dorneștiul, în fuga-mi cea mare
Nu vreau să-l mai văd nicidecum,
M-am pus de-un deceniu-n mișcare
Și sint de atunci tot pe drum.
Nu-mi pasă c-acolo păreții
Păstrează un gingaș odor.
Pe toate cărările vieții
Să trec, aș dori, doar în zbor.

Și ziua și noaptea pe lună
Umblat-am mereu în alt sat
Dar ceasul acuma îmi sună.
(Aflai cum că sint căutat).

Și-am stat la un văr, o bomboană,
Țin mîntre ce bine-am mîncat.
La tața Papuc, o persoană
Cu părul puțin înfoiat.
Și iar am plecat mai departe,
Prin cele coclauri umblînd,
N-am vrut să trimit nici-o carte,
Dar simt : mi se-nfundă curînd.

B. CRISTIAN

În loc să organizeze manifestările așteptate de locuitorii orașului, casa de cultură și comitetul pentru cultură și artă din Botoșani se acuză reciproc de inactivitate.

— Ba după dv. !
— După dv. !

Desen de T. PALL

CÎTE BUZUNARE, ATÎTEA BONIERE

Dacă, drumețînd de la Suceava la Cimpulung Moldovenesc, îți vine așa o poftă să iei o gustărică, faci popas la bufetul Iliești, care te imbie cu mesele sale din marginea împădurită a șoselei.

Strigi :

— Cine servește aici ?

Sub geamlicul bucătăriei, două chelnerițe stau aplecate deasupra unei mese și scriu de zor. Bagă indigo într-un bonier și ține-te scris ! Scot din buzunarul de la piept alt bonier, bagă indigoul și dă-i iar cu scrisul ! Mai scot un bonier din alt buzunar, schimbă iar indigoul și arde-o cu caligrafia !

Intrebi :

— Mă rog, aici e cancelarie sau restaurant ?

Chelnerițele nu-i chip să te audă. Scriu înainte, încovoiate pe masă. În timpul asta, clienții (că s-au adunat afară douăzeci de mașini) cară într-una coșulețe cu piine, tacimuri, pahare, farfurii cu ridichi, cite și mai cite. Autoservire ?

— Nu, bădi, te lămurește unul, dar călătorul îi șade bine cu drumul și fetele astea nu mai prididesc cu scrisul.

Te apropii de masa unde trudesesc chelnerițele :

— De ce scriești în loc să servești ?

— Ce să facem, tovarășe, avem fiecare cite trei boniere : unul pentru bucătărie, altul pentru bufet și altul pentru clienți. Nu mai dovedim cu hîrpoagele și cu scriptologia. Pînă pictăm noi aici puzderia de comenzi, fiecare ridiche, țoi și felie de piine, oamenii se mai servesc și singuri. Dacă dă cineva o comandă mai mare, ne-a văzut dumnezeu, facem scurtă la mînă.

Un singur lucru nu e clar : de ce nu se introduce și un al patrulea bonier, pentru centralizarea datelor și care să fie trecute apoi într-un registru cu partizi și rubrici anume ? În felul acesta, cooperativa Iliești ar putea să deschidă un centru de caligrafie La șosea, pentru călătorii grăbiți. Să se bucură și ei !

N. ANATOL

DE PE SCENA ADUNATE

La căminul cultural din comuna Neagra Șarului (Vatra Dornei), în cadrul fazei raionale de concurs erau anunțate 11 formații artistice. S-au vîndut bilete, s-a umplut sala de spectatori, s-a așteptat începerea programului.

Deziluzie. Din 11 formații, au venit numai 3 — un grup vocal și două coruri. Toată faza a ținut 35 de minute. Record de viteză, care însă nu a fost omologat. Organizatorii au recunoscut că bătea prea tare vîntul... nepăsării.

Trandafirii au și țepi. Brigada artistică din comuna Fundul Moldovei nu uită acest lucru. Ea laudă cît laudă, dar mai și critică. În textul prezentat la centrul de concurs Botuș, a fost satirizat gestionarul aprozarului, care vinde băuturi alcoolice, transformîndu-și chioșcul în aproțică. Acolo, discuțiile se pot purta așa :

— Bună ziua, aveți prune ?
— Da, sub formă lichidă, 40 de grade.

— Dar ridichi aveți ?
— Ca mizilic la țuiculiță.

N-a scăpat nici gestionara punctului farmaceutic, care pune mereu în ușă un carton. Pe o față a cartonului scrie „inventar”, iar pe cealaltă „sint plecată după marfă”. S-o găsi vreun leac și pentru boala asta, după rețeta prescrisă de brigada de la Fundul Moldovei (locul D).

Și brigada de la Breaza i-a făcut pe spectatori să ridă, însă în alt fel. Nestăpînînd textul, interpreții s-au poticnit de la prima replică („buciumul sună”) și au tras cortina. Asta la faza raională. Înseamnă că la faza intercomunală, au tras cortina pe prima... silabă. Vă închipuiți ce-a fost la repetiție !

NICOLAE VLAHU

Concurs PROVERBE ȘI ZICATORI